

3) Czy można przyjąć, że przedmiotem postępowania są umowa lub roszczenia wynikające z umowy w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001, jeżeli strony sporu wiąże jedynie pośredni stosunek polegający na 100 % - wym udziale spółki dominującej grupy w spółkach będących stronami sporu?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 15 października 2010 r. — Centre hospitalier universitaire de Besançon przeciwko Thomasowi Dutruieux i Caisse primaire d'assurance maladie du Jura

(Sprawa C-495/10)

(2011/C 30/21)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centre hospitalier universitaire de Besançon

Strona pozwana: Thomas Dutruieux, Caisse primaire d'assurance maladie du Jura

Pytania prejudycjalne

1) Czy, zważywszy na postanowienie art. 13 dyrektywy 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. (¹), dyrektywa ta pozwala na ustanowienie systemu odpowiedzialności opartego na szczególnej sytuacji pacjentów publicznych jednostek opieki zdrowotnej, przyznającego pacjentom w szczególności prawo do uzyskania od tych jednostek, nawet w braku winy tych jednostek, naprawienia szkód spowodowanych wadliwością wykorzystywanych przez nie produktów i urządzeń, bez uszczerbku dla możliwości wniesienia przez jednostkę powództwa na podstawie gwarancji przeciwko producentowi?

2) Czy dyrektywa ogranicza możliwość określenia przez państwa członkowskie odpowiedzialności osób, które w

ramach świadczenia usług wykorzystują wadliwe urządzenia lub produkty i w ten sposób powodują szkody u osób korzystających ze świadczenia?

(¹) Dyrektywa Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r., w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. L 210, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Waldshut-Tiengen — Landwirtschaftsgericht (Niemcy) w dniu 21 października 2010 r. — Rico Graf i Rudolf Engel przeciwko Landratsamt Waldshut — Landwirtschaftsamt

(Sprawa C-506/10)

(2011/C 30/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Waldshut-Tiengen — Landwirtschaftsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Rico Graf, Rudolf Engel

Strona pozwana: Landratsamt Waldshut — Landwirtschaftsamt

Pytanie prejudycjalne

Czy § 6 ust. 1 lit. a) Baden-Württembergisches Ausführungsgesetz zum Grundstücksverkehrsgesetz und zum Landpachtverkehrsgesetz (ustawy wykonawczej kraju związkowego Badenii-Wirtembergii do ustawy o obrocie nieruchomościami i ustawy o obrocie dzierżawnym), w wersji z dnia 21 lutego 2006 r. (Gesetzblatt s. 85), jest zgodny z Umową między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób (¹)?

(¹) Dz.U. 2002 L 114, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-508/10)

(2011/C 30/23)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że wymagając od obywateli państw trzecich i członków ich rodzin, wnioskujących o uzyskanie statusu rezydentów długoterminowych, uiszczenia wysokich i niesprawiedliwych opłat, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2003/109/EG⁽¹⁾ i z tego powodu nie wywiązało się również z zobowiązania ciążącego na nim na mocy 258 TFUE;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa kwotę, wynoszącą w zależności od przypadku od 201 do 830 EUR i stanowiącą opłatę za rozpatrzenie wniosku o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego pobytu, za nieproporcjonalną w porównaniu z kwotą 30 EUR, którą w związku z otrzymaniem karty pobytu uiszczają obywatele UE. Zdaniem Komisji tego rodzaju procedura nie może być postrzegana jako „sprawiedliwa”. Komisja jest zdania, że tego rodzaju wysokie opłaty, niezależnie od tego czy stanowią one wynagrodzenie z tytułu rzeczywiście poniesionych kosztów, stanowią „środek utrudniający wykonywanie prawa pobytu” w rozumieniu motywu 10 tej dyrektywy i w związku z tym mają skutek zniechęcający obywateli państw trzecich, którzy pragną skorzystać z praw, jakie przyznaje im dyrektywa. Potwierdza to również fakt, że Komisja otrzymuje związane z tym skargi obywateli.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, str. 44).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 26 października 2010 r. — Josef Geistbeck i Thomas Geistbeck przeciwko Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

(Sprawa C-509/10)

(2011/C 30/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josef Geistbeck i Thomas Geistbeck

Strona pozwana: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Pytania prejudycjalne

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostają zgodnie z art. 167 ust. 1 lit. b) i ust. 3 TFUE przedstawione następujące pytania prejudycjalne dotyczące wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w zakresie odstępowstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin⁽²⁾:

- a) Czy słuszne wynagrodzenie, które rolnik ma wypłacić na rzecz posiadacza prawa do ochrony odmiany zgodnie z art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94, ponieważ skorzystał z uzyskanego z własnych zbiorów materiału rozmnożeniowego odmiany chronionej, nie spełniając warunków określonych w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2100/94 i art. 8 rozporządzenia nr 1768/95, należy obliczyć na podstawie średniej kwoty pobieranej na tym samym obszarze za licencjonowaną produkcję analogicznej ilości materiału rozmnożeniowego chronionych odmian danych gatunków roślin, czy też zamiast tego należy ustalić (niższe) wynagrodzenie, które byłoby pobierane w przypadku dozwolonej produkcji nasion ze zbiorów zgodnie z art. 14 ust. 3 tiret czwarte rozporządzenia nr 2100/94 oraz art. 5 rozporządzenia nr 1768/95?
- b) W przypadku gdy należy ustalić jedynie wynagrodzenie za dozwoloną produkcję nasion:

Czy posiadacz prawa do ochrony odmiany może w takiej sytuacji w przypadku jednorazowego zawinionego naruszenia obliczyć należne mu zgodnie z art. 94 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94 odszkodowanie ryczałtowo na podstawie kwoty pobieranej za przyznanie licencji na produkcję materiału rozmnożeniowego?

- c) Czy przy obliczaniu słusznego wynagrodzenia należnego zgodnie z art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 albo dalszego odszkodowania należnego zgodnie z art. 94 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94 jest dopuszczalne albo wręcz nakazane, aby uwzględnić specjalne nakłady na kontrolę sprawowaną przez organizację chroniącą prawa wielu posiadaczy prawa do ochrony odmian w taki sposób, że przyznana zostanie dwukrotność uzgadnianego z reguły wynagrodzenia lub kwoty należnej zgodnie z art. 14 ust. 3 tiret czwarte rozporządzenia nr 2100/94?

⁽¹⁾ Dz.U. L 227, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 173, s. 14.